

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ

Η από 24 Φεβρουαρίου 1964 αυστηρή, ελεγκτική και προτερηπική Επιστολή του Τρίκκης και Σταγών κυρού Διονυσίου προς τον ελεγχόμενο Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Αθηναγόρα, που εστάλη με αφορμή της τότε επισήμως εγκαινιασθείσες ενωτικές κινήσεις Φαναρίου και Βατικανού, και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό της Ιεράς Μητρόπολεως Τρίκκης και Σταγών «Άγιος Βησσαρίων» (τεύχος 1 (2007) σελ. 16-17), έχει ως εξής:

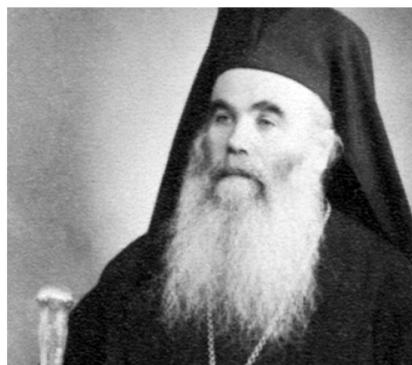
Το Παναγιωτάτο | Αρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης | και Οικουμενικό Πατριάρχη | κ.κ. Αθηναγόρα | Πατριαρχεία - Φαναρίου.

Παναγιώτατε,

Η πίστις μου όπως η του Επισκόπου σιωπή επί των απασχολούντων την Αγίαν πρών Εκκλησίαν σοβαρωτάτων ζητημάτων δημιουργεί ευθύνην δι' αυτόν και αν ακόμη τυχάντι ούτος ελάχιστος μεταξύ των αδελφών, αλλά και ο βαθύς σεβασμός μου προς την Μεγάλην του Χριστού Εκκλησίαν με ώθησαν, όπως αποστέλω τη Υμετέρα Θειοτάτη Παναγιώτατην παρούσαν επιστολήν.

Η εν τη Αγία Πόλει συνάντησις της Υμετέρας Παναγιώτας μετά του Προκαθημένου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας υπήρξεν αναμφιβόλως γεγονός μέγα. Άλλ' ακριβώς διότι υπήρξε τοιούτον επιβάλλεται όπως το αιτείσωμεν μετά της δεούσης σοβαρότητος και περισκέψεως. Λεικνύει την τερασίαν σημασίαν, πν έχει ο Οικουμενικός Θρόνος, ου μόνον εν τοις στενούσις πλαισίοις της Μέσης Ανατολής, αλλά και γενικότερον εν τη παγκοσμίω σφαίρα. Και η είσοδος αύτη του Οικουμενικού θρόνου εις τον παγκόσμιον σύβον πραγματοποιείται εις καιρούς ιδιαιτέρως κρισίμους και απαιτητικούς εις εποχήν, καθ' πν πας ισ κρίνει, επικρίνει, σχολιάζει, προσδοκά. Η παραμικρά κίνησις του Φαναρίου σημειώνεται υπό των δημοσιογράφων και παραπρητών και μεταφέρεται εις τον παγκόσμιον τύπον και την τιλεόρασιν. Το Φαναρίου δεν ευρίσκεται πλέον υπό τον μόδιον. Δεν είναι εις μίαν άκραν του Κερατίου κόλπου, αλλ' έχει μεταφερθή εις τα με-γάλα «σταυροδρόμια» των λαών. Το παγκόσμιον ενδιαφέροντον είναι ειςτραμμένον και προς την Βασιλίδα των πόλεων, ως πό

Του Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών
Αειμνήστου Διονυσίου (1959-1970),
Μια πατρική μορφή της εκκλησίας μας.

μέχρι χθες ειστραμμένον προς την Ρώμην και την Γενεύην. Και τούτο επιβάλλει όπως πάσα κίνησις του πανούπιου κέντρου της Ορθοδοξίας, παν διάβημα αυτού και πάσα ενέργεια επί σοβαρωτάτων θεμάτων, ως το του Διαλόγου μετά της Δύσεως, είναι δεδούτως προπομπόμενόν και κατωχυρωμένον, καλώς θεμελιωμένον και κατοφαλισμένον.

Εις τούτο συντελεί τα μέγιστα προ πάσης τοιαύτης ενεργείας επαφή, συνεργασία, εν πνεύματι Χριστού και συνεννόησης πασών των Ορθοδόξων Εκκλησίων. Ο κανών ούτος, εφαρμοσθείς το πρώτον υπό των θεοπνεύστων Αποστόλων (Πραξ. Αποστ. 1ε), ισχύσας δε εν τη Ανατολή καθ' άπασαν την μακράν ζωήν της Εκκλησίας και αποδειχθείς άριστος προς διατήρησην της ενότητος της Ορθοδοξίας, ανάγκη να τηρήται επιμελώς. Τοσούτων μάλλον καθ' όσον της Ρώμης εξέρχεται πάντοτε εις οιονδήποτε συνάντησην πάνοπλος και πανέτοιμος, κινητοποιούμενων πάντων των μεγάλων αυτής επιτελείων.

Προσοχή και περίσκεψις επιβάλλεται ωσαύτως και δια την σύνθεσιν της Πατριαρχικής συνοδείας κατά πάσαν γενικωτέρου Εκκλησιαστικού ενδιαφέροντος συνάντησιν. Η παρουσία εν αυτή προσώπων αμφιβόλων Ορθοδόξων φρονημάτων και διαφόρων κροίσων και μεγαλοεπιχειρηματών ουδόλως συμβιβάζεται με το Ορθόδοξον αισθητήριον. Το χριστεπώνυμον πλήρωμα αξιοί, όπως ο πνευματικός αυτού Αρχηγός περιστοιχίζεται πάντοτε, ιδιαίτερως δε κατά τας επισήμους αυτού εμφανίσεις, υπό προσώπων αυτορών επιλεγμένων.

Τουτ' αυτό ισχύει και ως προς το θέμα της απονομής των Εκκλησιαστικών οφθικών και παρασήμων. Πολλά ερωτηματικά γεννώνται εκ των εντυπωσιακών τούτων πράξεων εις το Ορθόδοξον, αλλά και εις το εν γένει χριστιανικόν πλήρωμα.

Έτερον σημείον, όπερ χρίζει ιδιαιτέρας όλως προσο-χής, είναι αι επί των Εκκλησιαστικών ζητημάτων Πατριαρχικά διπλώσεις και συνεντεύξεις. Τόσον π συνέντευξις, πν μετέδωσε την 20ν παρ. μνόν το Ιταλικόν πρακτορείον ειδίσεων ANSA όσον και εκείνη πν οποίαν εδημοσίευσε το Γαλλικόν περιοδικό «PARIS-MATCH» περιέχουν στοιχεία παρεχηγήσιμα. Εις την πρώτην περίπτωσην αναφέρεται δις η φράσις: «Ημείς ουδέν βλέπομεν πρόσκομια εις την οδόν της ενώσεως». Ενώ ο Σεβασμ. Αρχιεπίκοπος Αμερικής κ. Ιάκωβος, διελθών εξ Αθηνών, εδήλωσεν ανιθέτως όι «αι δυσκολίαι δια πλέν ένωσιν είναι πολλαί και αοβαραί». Πολύ περισσότερον παρεχηγήσιμοι τυχάνουσιν αι Πατριαρχικά φράσεις εις το Παρισινόν Περιοδικόν, αίνιν υπουρμόν τη σημασία του FILIOUE κ.λπ.

Εις τα περιπώσεις ταύτας τα κείμενα των Πατριαρχικών δηλώσεων και συνεντεύξεων δέοντα να δίδωνται γραπτά και πλεγμένα, εφ' όσον δεν πρόκειται διόλου περί μικρών και ασήμαντων πραγμάτων. Δεν επιτρέπεται ο οιοσδήποτε ξένος δημοσιογράφος, ο μη θεολόγος, ο αλλόγλωσσος και ετερόδοξος να διατυπώνει καθ' ον τρόπον θέλει ούτος τους λόγους του Οικουμενικού Πατριάρχου περί ζητημάτων πίστεως.

Αλλά δεν είναι μόνον θέμα ελέγχου και προσοχής. Το Πατριαρχείον, προκειμένου περί τοιούτων θεμάτων δέοντα να εκδίπλωται επίσημα ανακοινωθέντα, δημοσιεύμενα εις το επίσημον Αυτού όργανον.

Εξ άλλου και η αποδιδομένη τη Υμετέρα Παναγιώτηποι καιπορία επί Μασωνιού, η ίσον ευρέων κυκλοφορίσασα αναμένει έι την διάψευσί της. Και αν δεν παρίσταται ανάγκη μιας απ' ευθείας αναφέρεσως, θα ήτο δυνατόν και επεβάλλεται μάλιστα να εδημοσιεύσονται εις το «Απόστολον Ανδρέαν» επίσημα κείμενα καταδικάζοντα τον Μασωνιού, ως είναι η απόφασις της Ιεράς Εκκλησίας της Ελλάδος της 12ης Οκτωβρίου 1933, το σχετικόν Γράμμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς τον Μακαριώταπον Πρόεδρον της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, η απόφασις της εν Αγίῳ Όρει συνελθούσας Διορθοδόξου Επιτροπής κ.λ.π.

Οι εκ περισσού τέλος σημειών δέοντα είχει καταστά πλέον κοινή συνείδησης η ανάγκη, όπως αι Ορθόδοξοι Εκκλησίαι συνεργάζονται στενώς. Εν την ενότητη η ισχύ, αλλά και ο φωτισμός. Ιδιαίτερως οι δυο επίκαιροι κόμβοι της Ορθοδοξίας, Κωνσταντινούπολης-Αθήνας, θα πρέπει να ευρίσκονται εις συνεχή και παραδοσιακά πολλούς συνανθρώπους μας, γεγονός που αγνοούσαν και οι οικείοι του και αποκαλύπτεται με την πάροδο του χρόνου, καθώς όλοι αυτοί οι αδύναμοι αδελφοί μας αποκαλύπτουν στις κατ' ίδιαν συζητήσεις τους τις ευεργεσίες που κατά καιρούς δέχθηκαν από τον αειμνηστο και ταπεινό Στέλιο.

Ας είναι η μνήμη του αιωνία και το παράδειγμά του αι μιμηθούν πρωταρχικά οι συνάδελφοί του αλλά και όλοι μας. Στην αγαπητή οικογένειά του, στη σύζυγο και τα τρία τέκνα του, που επωμίζονται το βάρος της συνέχισης ενός αληθινά μεγάλου ονόματος, ευχόμαστε την εκ Θεού παρηγορία.

Οισοι από τους αδελφούς και φίλους του αγώνα για διάφορους λόγους αδυνατούν να προσέλθουν για αιμοδοσία τις πρωινές ώρες μπορούν να μεταβούν το απόγευμα της ίδιας ημέρας στο τμήμα αιμοδοσίας του Γενικού Νοσοκομείου της πόλης μας και κατά τις ώρες 6 - 8 μ.μ. ή και άλλη ημέρα και να δώσουν αίμα για την τράπεζα αίματος των αιγανιζομένων Χριστιανών.

Οισοι από τους αδελφούς και φίλους του αγώνα για διάφορους λόγους αδυνατούν να προσέλθουν για αιμοδοσία τις πρωινές ώρες μπορούν να μεταβούν το απόγευμα της ίδιας ημέρας στο τμήμα αιμοδοσίας του Γενικού Νοσοκομείου της πόλης μας και κατά τις ώρες 6 - 8 μ.μ. ή και άλλη ημέρα και να δώσουν αίμα για την τράπεζα αίματος των αιγανιζομένων Χριστιανών.

Και τούτη τη φορά κάνουμε θερμή έκκληση προς όλους τους συμπολίτες μας, οι οποίοι είναι ηλικίας 18 - 60 ετών, και έχουν, φυσικά, τη δυνατότητα να δώσουν αίμα, να μην αμελήσουν το ιερό αυτό καθήκον τους, αλλά να σπεύσουν με την ίδια προθυμία και αγάπη, όπως πάντοτε, και να δώσουν λίγο από το αίμα τους τηρώντας την παράδοση που καθιέρωσε ο μακαριστός μητροπολίτης μας κυρός ΘΕΟΛΟΓΟΣ.

Πρότυπό μας είναι ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός. Εκεί, στο Σταυρό του Γολγοθά, έδωσε το πανακήρατο Αίμα Του για τη σωτηρία όλου του κόσμου.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ποτέ ότι ο δρόμος, που οδηγεί κατευθείαν στον Θεό, περνάει από την περιοχή του πλησίον μας και πρωτίστως από την περιοχή του πάσχοντος συνανθρώπου μας. Αυτοί οι πάσχοντες συνανθρώποι μας μάς περιμένουν κάθε εξάμηνο να τους δώσουμε λίγη χαρά, να τους μεταγγίσουμε ζωή.

ΤΟ ΕΤΗΣ